

[Aksel Larsen.]

den parlamentariske Udvikling, som netop det ærede Medlem Hr. Korsgaard pludselig er blevet saa bekymret for, og som det konservative Folkeparti er blevet en saa varm Vaabendrager for i sidste Maaned.

Og dér vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, og jeg vil sige til alle, som føler sig berettigede til at optræde som Vaabendragere for Demokratiet og for Parlamentarismen, for det saakaldte frie Folkestyre, og hvad det nu alt sammen hedder: De skulde tage Lære af, hvad der sker andre Steder, og se, at en kapitalistisk-demokratisk Krisepolitik paa forholdsvis kort Sigt — for en saadan Krisepolitik kan kun blive paa kort Sigt, fordi det med at bringe Plan ind i Kapitalismen ikke er andet end Selvbedrag — ledsaget af den Politik, de samme demokratiske Partiers dertil indrettede Dagspresse fører, baner Vejen for den fascistiske Udvikling, fører de kapitalistiske Lande ud i saadanne Tilstande, som Italien er kommet ud i, og som Tyskland er paa Vej ud i, og hvorimod der kun gives et Kampmiddel, nemlig Arbejderklassens konsekvente Rejsning.

Derfor er det nødvendigt at fastslaa, at den danske saakaldte demokratiske Presse og samtlige borgerlige Partier i denne Sal officielt godkender det, der sker i Tyskland, disse uhørte Provokationer, som Hitler-Regeringen foretager sig for at ramme den tyske Arbejderklasse og det kommunistiske Parti, og at man derved ekstra gør sit til at bane Vej for en lignende fascistisk Udvikling herhjemme.

Krag: Det var en højst besynderlig Tale, det ærede Medlem Hr. Korsgaard holdt i Gaar her i Tinget, en Tale, som, synes det mig, viser, at den konservative Surhed nu er blevet i den Grad opstemt, at den bryder igennem alle Sluser og maa skaffe sig Luft, enten man maa sige, at Lejligheden er velvalgt eller det modsatte. Det var en Tale, som foregaves at skulle beskæftige sig indgaaende med vort Lands Finansier for Øjeblikket, men Formaålet dermed var et ganske andet, nemlig det at holde en voldsom Anklagetale mod Venstre, og det blev ogsaa til en Straffeprædiken over Venstre, som var af usædvanlig Voldsomhed, selv fra den Kant. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard stod her formummet, kan jeg sige, som Tordenguden og slyngede sit Lyn ud over os formastelige Venstrømænd, men det var Teatertorden, der ikke gjorde noget som helst Indtryk paa os. Det ærede Medlem skruede sig op, er jeg

vis paa, man vil erkende, i Højder, hvor man ellers kun træffer Desperados og Hysterikere, og det er jo ikke den Slags Veje, som paa roligt arbejdende Mennesker plejer at gøre noget synderligt Indtryk. Det gjorde mig oprigtig talt ondt at se det ærede Medlems Vrede og Skuffelse tage saa fuldkommen Magten fra den sunde Sans, som ellers plejer at pryde ham. Det berøvede ham Overblikket over Nutiden og foranledigede ganske aabenbart et Hukommelsestab, saaledes at han havde mistet enhver Erindring om egen Fortid. Jeg synes, at det ærede Medlem, da han stod her, mest af alt mindede om Manden, der efter selv at have knaldet Døren haardt i staa'r ude i den kolde Sne og holder Varmen ved at rase vildt og meningsløst over dem, han selv har udelukket sig fra. Ja, det er jo ogsaa en Beskæftigelse i Mangel af andet. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at hvis det ikke var en velindstuderet Komædie, har det ærede Medlem det glædeligvis som de fleste Kolerikere, de besinder sig hurtigt, og hertil bidrog ganske aabenbart dette, at det ærede Medlem paa et vist Tidspunkt i sin Tale vendte sig til de for øvrigt tyndt besatte Regeringsbænke; saa kom han i Tanker om svundne Forbindelser og venskabeligt Samarbejde og slog saa over i den Saglighed, der lykkeligvis ellers til daglig Brug præger ham; saa slog det ærede Medlem ikke længere løs i Blinde, saa kom han endogsaa til det Resultat, at Finansministeren er uden væsentlig Skyld i Udgiftsbudgetternes høje Stade, og derigennem frakendte det ærede Medlem Hr. Korsgaard jo ogsaa i det væsentlige Finansministeren Ansvar for det Underskud, som det ærede Medlem paa-stod var til Stede.

Overgangen fra den Tilstand, hvori det ærede Medlem til at begynde med befandt sig, og som i mine Øjne maatte beklages, over til den mere saglige Tale, var imidlertid markeret ved Afbrænding af en voldsom Knaldperle, idet det ærede Medlem paastod, at naar Venstre ikke ved denne Lejlighed rejste Krav om en stor finansiel Debat, var Grunden den, at Venstre var købt til at undlade dette. Heldigvis var det ærede Medlem paa det Tidspunkt kommet i en saa tilpas afkølet Tilstand, at han fandt det nødvendigt at sige et Par forklarende Ord om denne sin odieuse Paastand, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at baade Beskyldningen og den ledsagende Forklaring maa vi ganske og aldeles afvise, thi vor Stilling her ved Tillægsbevillingslovsforslagets første Behandling er jo ganske den Stilling, som alle Partier